

6/18 Οκτωβρίου 1863 ἀκριβῶς ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ἐνταῦθα Ἀστεροσκοπείου παρατηρηθεῖσα λαμπρά βολή, εἶχε χρῶμα ἐρυθρὸν καὶ κίτρινον καὶ διέλαμπεν ὡς ἡμέρα σχεδόν.

Κατὰ τὴν ὕλην δ' ἐξ ἧς συνίστανται διακροῦνται οἱ μετεωρίται ἐκ σιδηρίτας, (οἷτινες πολλάκις συνίστανται ἀπὸ καθαρὸν σίδηρον) καὶ εἰς ἰδίως ἀερολίθους. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι ὑπάρχουσι καὶ βαθμίδες μεταβάσεως ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἄλλο γένος, ὅπως ὑπάρχουσι καὶ βαθμίδες σχετικῶς πρὸς τὸν ὄγκον, ὅστις ποικίλεται ἀπὸ μικροτάτων τεμνυμάτων μέχρι βάρους γνωστοῦ 800 χιλιογράμμων. Ἐν γένει ὅμως ἀνευρίσκονται ἐν αὐτοῖς διὰ τῆς χημικῆς ἀναλύσεως αἱ γνωσταὶ τῆς γῆς ἀπλαῖ οὐσίαι.

Ἡ φασματικὴ ἀνάλυσις ἔνεκα τῆς ταχύτητος μεθ' ἧς φέρονται οἱ διάττοντες, δὲν ἠδυνήθη μέχρι τοῦδε νὰ ἐξετάσῃ ἀκριβῶς αὐτούς· οὐχ ἤττον ἐφάρμοσθῆσαι εἰς τὸ φαινόμενον τοῦ Αὐγούστου καὶ τοῦ Νοεμβρίου, κατέδειξε τοῦλάχιστον ὅτι ὑπάρχει διαφορὰ μεταξὺ τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ ἄλλου ὡς πρὸς τὴν οὐσίαν τῶν ἀναφλεγόμενων σωματιδίων.

Ταῦτα ἐν συντόμῳ τὰ περὶ τοῦ ἀξιολόγου αὐτοῦ φαινομένου, ἐξ οὗ αἱ περὶ τῆς κατασκευῆς τοῦ σύμπαντος γνώσεις ἡμῶν κρύνθησαν, ὅπως ἐκ τῶν ῥηθέντων καταφαίνεται. Μὲ ὅλην δὲ τὴν ποικίλιν τῶν σχηματισμῶν ἀνευρίσκομεν τὴν ἐνότητα τῆς ἐνεργείας καὶ τὰς αὐτὰς περίπου ὕλας, ὅπως τοῦτο καὶ ἡ φασματικὴ ἀνάλυσις τῶν ἀπλανῶν ἀστέρων διδάσκει.

Ἰπολείπονται ὅμως πολλὰ πρὸς συμπλήρωσιν τῶν περὶ τὰ φαινόμενα ταῦτα γνώσεων ἡμῶν, ἅτινα ἡ ἐνδελεχὴς ἔρευνα θὰ ἀποκαλύψῃ προϊόντος τοῦ χρόνου, ἰδίως δὲ τὰ περὶ ἐνδεχομένης τινὸς διαφορᾶς μεταξὺ ἀερολίθων καὶ διαττόντων σχετικῶς πρὸς τὸν χῶρον ἐξ οὗ ἔχονται.

Δ. Κ. ΚΟΚΚΙΑΝΗΣ.

ΠΡΟΤΥΠΑ.

[Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.]

I

— Μήπως θὰ εἶπῃς πάλιν ὅτι φωνάζω πάντοτε, ὅτι δὲν εἶμαι ποτὲ εὐχαριστημένος, ὅτι ἀρέσκομαι νὰ ἐπιπλήττω, ἐνῶ ἀπ' ἐναντίας σὺ κάμνεις ὅ,τι δυνατόν διὰ νὰ μὲ δυσχερῆσθῃς;

Ταῦτα ἔλεγεν ὁ Κ. Βενουά ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν σύζυγόν του, καλὴν καὶ εὐτραφῆ μητέρα, ἥτις ὑπέφερε τὴν καταιγίδα ταύτην τῶν λέξεων μὴ δεικνύουσα μηδεμίαν συγκίνησιν.

Ὁ Κ. Βενουά ἦτο μικρόσωμος, παχὺς, κόκκινος, σφυγμένος ἐντὸς μαύρου φορέματος τοῦ τελευταίου συρμού, κρύπτων τὰς χονδρὰς χεῖράς του ὑπὸ τὰ περιχειρίδιά του, καὶ τοὺς πόδας του ἐντὸς στιλβόντων καὶ στενωτάτων ὑποδημάτων, τακτοποιῶν ὅσον δυνατόν ἐπιτηδειότερον τὰς τρίχας τὰς ὁποίας τῷ εἶχον ἀφήσει τὰ πεντήκοντα ἔτη του, ἀπαιτῶν ἐν βραχυλογίᾳ ἀπὸ τὸν ῥάπτην, τὸν κομμωτὴν καὶ τὸν ὑποδηματοποιὸν τοῦ τὴν χάριν καὶ τὴν εὐγένειαν τοῦ ἥθους, τὰς ὁποίας τῷ εἶχεν ἀρνηθῇ προδήλως ἡ φύσις.

Αἱ ἀπαιτήσεις τοῦ ὀψιπλούτου βιομηχάνου ἀπακαλύπτοντο ἐκ πρώτης ὄψεως, ἀπὸ τε τὴν ἐνδυμασίαν καὶ ἀπὸ τοὺς τρόπους καὶ τοὺς λόγους του· ἔκοπτε καὶ ἔρραπτε μὲ τὰς κοινοτέρας φράσεις, ὡμίλει περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του μετὰ ἐπιτετηθευμένης ἀταραξίας, ἤκουεν ἑαυτὸν μετ' εὐχαριστήσεως καὶ ἐσέβετο τὰ πλούτη τὰ ὁποῖα εἶχε κερδήσει.

Ἡ Κ. Βενουά ἦτο στρογγύλη, νεκρά, εὐρωστος· ὑπῆρξεν ἴσως καὶ νόστιμος, ἀλλὰ τοῦτο ἦτο μόνον ἀνάμνησις· μὴ ἔχουσα ὅπως καὶ ὁ σύζυγός της μηδεμίαν εὐγένειαν τοῦ ἥθους, ἀνεπλήρου τοῦλάχιστον τὴν ἑλλειψιν διὰ τῆς εὐθυμίας καὶ τῆς εἰλικρινείας, τὰς ὁποίας ἐξέφραζεν ἡ φυσιογνωμία της καὶ αἷτινες εἴλκυον τὴν συμπάθειαν πάντων. Ἀπλουστέρα τοῦ Κ. Βενουά, ἐνθυμουμένη τὴν καταγωγὴν της ἐπροσπάθει, μόνον ὅπως εὐχαριστήσῃ τὸν σύζυγόν της, νὰ ἀναβῇ πρὸς τὴν περιουσίαν της. Ὁ πολυτελὴς τρόπος τοῦ ζῆν τὴν ἐκοπίαζε· δὲν ἐγνώριζε νὰ προσποιῆται τὴν μεγάλην κυρίαν, καὶ ἐγκατέλειπεν εὐχαρίστως, ὅπως ἐπανεῖλθῃ εἰς τὰς οἰκιακὰς φροντίδας, τὰ πλούσια ἐνδύματα διὰ τῶν ὁποίων τὴν ἐπεβάρυνεν ὁ σύζυγός της.

Συχνάκις ἐπάλλαιεν ὅπως ἀποφύγῃ τὰς ἐπιδείξεις. Τὴν ἡμέραν δὲ καθ' ἣν ἀρχίζει ἡ παρούσα διήγησις, ἐπέμενε τοσοῦτον μᾶλλον εἰς τὴν ἰδέαν της, καθόσον ἐνόει ὑπὲρ ποτε ὀλιγώτερον τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ἄρχοντος καὶ κυρίου της. Ἦτο Κυριακὴ, ἡμέρα ἀναπαύσεως διὰ τὸ ἐμπορικὸν γραφεῖον, ὅτε μετέβησαν ἀπὸ πρωῒας νὰ ἐπισκεφθῶσι κατὰ πρῶτον ἐξοχικὴν οἰκίαν τὴν ὁποίαν ὁ Κ. Βενουά πρὸ μικροῦ ἠγόρασεν. Δὲν τῇ ἦτο λοιπὸν ἐπιτετραμμένον τὴν ἡμέραν ἐκείνην τοῦλάχιστον ν' ἀφήσῃ ὀπισθὲν της εἰς Παρισίους τὴν προσποίησιν καὶ τὴν ἐπίδειξιν;

— Δὲν ἐννοεῖς τίποτε, ἔλεγεν ὁ Κ. Βενουά. Πρὸ δύο ὥρων σὲ τυραννῶ ματαίως νὰ ἐνδυθῇς. Πήγαινε γρήγορα νὰ στολισθῇς· φόρεσε ὅλα σου τὰ διαμαντικά... καὶ φόρεμα ἀνοικτόν.

— Φόρεμα ἀνοικτόν εἰς τὴν ἐξοχὴν;

— Πῶς! δὲν γίνεται; Ὅταν πηγαίνωμεν εἰς τὸ θέατρον δὲν βλέπεις εἰς τὰς κωμωδίας αἱ ὁποῖαι συμβαίνουν εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὅτε αἱ ὑποκρίτριάς φο-

ροῦν ἀνοικτὰ φορέματα; . . . Ἀλλὰ σὺ δὲν τὰ ἐννοεῖς αὐτά. . . σὲ βρύνουν. Ποτὲ δὲν θὰ μάθῃς νὰ κρατῇς τὴν θέσιν σου!

Ἡ δὲ Κ. Βενουά ἀπεκρίθη γελῶσα·

— Τὴν θέσιν μου! τὴν θέσιν μου! τὴν θέσιν μιᾶς κυρίας ἐργαστηρίου.

— Εἰπέ καλλίτερον τῆς συζύγου ἐμπορίου, καὶ ὅταν ἔχῃ τις πεντακοσίας χιλιάδας φράγκων ἰδικά του, χωρὶς νὰ λογαριάσῃς τὰ μέλλοντα, νομίζω ὅτι ἀνέβῃς ἀρκετὰ ὑψηλὰ εἰς τὴν κοινωνικὴν βαθμίδα.

Ἡ Κ. Βενουά δυσχερὲς τὰ μέγιστα νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν κῆπον ὅπου ἀνεπαύετο ἡσυχος ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν δένδρων, καὶ ἀνέπνεεν ἐλεύθερα μὲ τὸ πρωϊνὸν ἔνδυμά της, δὲν ἠδυνήθη πλέον νὰ κρατηθῇ.

— Μ' ἐπαναλέγεις πάντοτε τὰ αὐτά, ἀνέκραξε, καὶ μὲ βρύνεις μὲ τὴν θέσιν καὶ τὴν κοινωνικὴν βαθμίδα σου! Τί ἀπαιτεῖς λοιπὸν ἀπὸ ἐμὲ περισσότερον; . . . Δὲν φορῶ ἄλλο ἀπὸ μεταξωτὰ φορέματα. . . μὲ *γαλμπαλάδες* ἕως εἰς τὸν λαιμόν· ἔχω ἓνα σωρὸν μεταξωτὰ τὰ ὁποῖα μὲ στενοχωροῦν, καὶ *λαχούρια* τὰ ὁποῖα πίπτουν μέχρι τῶν ποδῶν μου καὶ μ' ἐμποδίζουν νὰ περιπατῶ· ἐπιδεικνύω τὸν πλοῦτον μας ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον! . . . Ἄν δὲ αὐτὰ δὲν ἀρκοῦν διὰ νὰ φανῶ μεγάλη κυρία, δὲν ἐννοῶ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, τίποτε. Μήπως πιστεύῃς ὅτι διασκεδάζω στολιζομένη μ' ἓνα σωρὸν ματαίων κοσμημάτων! δὲν ἤμπορῶ νὰ κινηθῶ ἐλεύθερα· θὰ μὲ ἦτον ἀδύνατον νὰ φροντίσω περὶ τοῦ γεύματός μας.

— Αὐτὸ θέλω καὶ ἐγώ· καὶ διὰ τοῦτο παρήγγειλα τὸ γεῦμα εἰς τοῦ Ποτέλ.

— Τί ἔκαμες; ἐπῆρες τὸ γεῦμά σου ἀπὸ τὸ καπλεῖον;

— Καπλεῖον! ξενοδοχεῖον πρώτης τάξεως!

— Τὸ ὅποion δὲν θὰ ἤμπορέσω νὰ ἐπιτηρήσω!

— Τόσον τὸ καλλίτερον! διότι σὲ γνωρίζω· θὰ κατεγίνεσο ὅλην τὴν ἡμέραν μὲ τὰ ἀγγεῖα τοῦ μαγειρείου. Ἐλὰ, κυρία Βενουά, θέλεις νὰ μάθῃς τὴν ἀλήθειαν; δὲν ἦσο γεννημένη διὰ νὰ ἀνυψωθῇς· ἦσο προωρισμένη διὰ τὸ μαγειρεῖον, καὶ δὲν ἐννοεῖς ἄλλο ἢ νὰ ἐμβολώνῃς καὶ νὰ μαγειρεύῃς!

— Νὰ μαγειρεύω! Τί βλέπεις λοιπὸν ἄξιον καταφρονήσεως εἰς τὸ μαγειρεῖον; Ὅλος ὁ κόσμος τὸ μετχειρίζεται, μεγάλοι καὶ μικροί! . . .

— Τρώγει τις, ἀλλὰ καὶ δὲν μαγειρεύει.

Τὴν προσβολὴν ταύτην ἡσθάνθη ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην ἡ σύζυγος τοῦ Κ. Βενουά.

— Πῶς δὲν μαγειρεύει τις! ἀνέκραξε, μόνον οἱ σεμνότυφοι φοβοῦνται νὰ βρῶμισουν τὰ δάκτυλά των, ὅπως μερικαὶ ἐκ τῶν γνωρίμων μας, ἐργαστηριαρίσσαι ὡς ἡμεῖς, αἱ ὁποῖαι ἐκλαμβάνουν ἐκυτὰς πριγκιπέσ-

σας καὶ σέβονται ἑαυτὰς ὡς ἂν ἦσαν ἅγια λείψανα. Καὶ σὺ ὁ ἴδιος, δὲν ὠμίλεις τοιοῦτοτρόπως πάντοτε· πρὸ ὀλίγων χρόνων ἐπῆνεις τὰ προτερήματά μου ὡς καλῆς οἰκοκυρᾶς. . . καὶ τὴν λευκὴν *σάλτσταν* μου!

— Αἱ! κυρία, αἱ *σάλτσαι* ἔχουν τὰς ἐποχὰς των.

— Ὄχι! ὁ ἄνθρωπος παρέρχεται, ἀλλὰ αἱ *σάλτσαι* μένουν. Καὶ νὰ σὲ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, ἂν χρειάζωνται τόσαι προσποιήσεις, τὰ πλούτη σου μὲ βρύνουν· ἦλθαν πολὺ ἀργά· ἔχω πλέον ἄλλας συνηθείας.

Ἡ Κ. Βενουά εἶχε δίκαιον, διότι εἶχεν ἀποκτήσει συνηθείας τόσον στερεάς, ὥστε αἱ νοθεσίαι τοῦ συζύγου της ἦσαν ἀνίσχυροι. Ὁ Βενουά, ἀφ' οὗ ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐζήσεν ἀθλίως εἰς τὸ κατώτατον ἐμπόριον, κατώρθωσε νὰ κερδήσῃ τὴν περιουσίαν τὴν ὁποίαν πρὸ τόσου χρόνου ἐπεδίωκε, καὶ οὐδὲν ἔβλεπε πλέον ὑπεράνω αὐτοῦ. Συνέστησεν ὑπὸ τὸ ὄνομα ἡ *Περουβία* ἐν ἐκ τῶν ἀπεράντων ἐκείνων ἐργαστηρίων ὅπου πωλοῦνται πκνία, μεταξωτὰ, ὑφάσματα, σάλια, τάπητες, σκιαδίσκκι καὶ πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ ἢ δὲν ἀφορᾷ εἰς τοὺς ἔχοντες ἐργαστήρια τοῦ συρμοῦ· ἀπέδιδε δὲ εἰς τὴν προσωπικὴν του ἀξίαν ἐπιτυχίαν, τὴν ὁποίαν ὤφειλε κατὰ μέγα μέρος εἰς τὰς περιστάσεις· καὶ ὅτε περιεπάτει μεταξὺ τῶν ἐμπροσθεμάτων, τῶν ὑπαλλήλων καὶ τῶν πελατῶν του, εἶχε τὸ ἥθος μεγάλου ὑπαλλήλου ἐπιθεωροῦντος τοὺς κατωτέρους του· ἔλεγε δὲ «Ἐγώ!» ὡς ὁ Λοδοβίκος ΙΔ', καὶ ἐνόμιζεν ἐαυτὸν σημαντικὸν ὑποκαίμενον· ὅθεν δὲν πρέπει νὰ φαίνεται παράξενον ἂν ἐτρώγετο ἀδιακόπως τὴν σύζυγόν του, ἥτις κατ' αὐτὸν ἔβλαπτε τὴν ὑπόληψίν του διὰ τῶν ἀπλουσιότητων τρόπων της.

Ἡ αἰωνία αὕτη ἀνάμνησις τοῦ παρελθόντος εἶχε καὶ τὸ καλὸν της· ἡ καρδία της κυρίας Βενουά ἐμεινεν ἀμετάβλητος ὡς καὶ ὁ χαρακτήρ της· ἡγάπα μὲν τὸν σύζυγόν της εἰλικρινῶς ὅσον καὶ ἄλλοτε, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσε νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις της ματαιότητός του. Ζήσασα ἐν στενοχωρίᾳ, σχεδὸν ἐν πτωχείᾳ μεχρι τοῦ τεσσαρακαστοῦ ἔτους τῆς ἡλικίας της, συνηθίσασα εἰς μικρὸν οἰκιακὸν βίον, δὲν μετεβλήθη ὑπὸ τοῦ πλούτου οὔτε ἀνεμόρφωσε τὴν ἀνατροφὴν της.

Ἐκεῖνος ἀπ' ἐναντίας ἡγάπα μόνον ὅ,τι ἐφαίνετο, καὶ θὰ ἦτο εὐτυχὴς ἂν ἠδύνατο νὰ περιπατῇ φέρων ἐπ' αὐτοῦ ἐγγεγραμμένον τὸν ἀριθμὸν τῆς περιουσίας του. Ἡ οἰκία τὴν ὁποίαν ἡγόρασεν ἦτο ἐκ τῶν πλέον ἀναπαυτικῶν, ἔχουσα κῆπον μεγάλον καὶ καλῶς φυτευμένον· ἀλλ' ὁ Κ. Βενουά ἐπεθύμει νὰ κόψῃ τὸ μικρὸν δάσος τὸ ὁποῖον κρύπτων ἐν μέρει τὸν δρόμον ἐμπόδιζε τοὺς περιδιαβάτας νὰ τὸν βλέπωσι περιερχόμενον εἰς τὸν κῆπόν του.

— Βεβιάως, ἔλεγε, θὰ ἦναι κολλυκευτικώτερον· θὰ λέγουν· βλέπετε τὴν ὡραίαν ταύτην δεινδροστοιχίαν;

ἀνέκει εἰς τὸν Κ. Βενουά· γνωρίζετε τὸν Κ. Βενουά, τὸν ἰδιοκτήτην τῆς Περουβίας. . . ἰδοὺ, εἶναι αὐτός, ὁ ὁποῖος περιπατεῖ ἐκεῖ· ἔρχεται ν' ἀναπαυθῇ μετὰ τὰς μεγίστας ὑποθέσεις του. . .

Ἡ Κ. ὁμῶς Βενουά προστίμα νὰ περιπατῇ ἐλευθέρα εἰς τὸν κήπὸν τῆς. Ἀλλ' οὔτε πρὸς τὴν μονογενῆ αὐτῶν θυγατέρα Εὐδοξίαν ἦσαν σύμφωνοι. Ἡ Εὐδοξία ἦτο καλὴ, ἀπλὴ, φιλάγαθος καὶ τοῦτο ἤρκει εἰς τὴν μητέρα αὐτῆς. Ὁ Κ. Βενουά, ἀπ' ἐνχυντίας δυσηρεστεῖτο διὰ τὴν ἀπλότητά της, καὶ ἐπεθύμει νὰ τὴν ἐβλεπεν ἀξιοπρεπεστέραν. Ἀνέθρεψεν αὐτὴν εἰς ἓν τῶν πρώτων σχολείων τῶν Παρισίων, τῇ ἔδωκε, κατ' αὐτὸν, τὰς καλλιτέρας ἀρχάς. . . δὲν τῇ ἐπέτρεπε νὰ πλησιάζῃ εἰς τὸ ἐμπορικὸν γραφεῖον· πάντα ὁμῶς ταῦτα ἔμενον ἄνευ ἀποτελέσματος.

— Καὶ τοῦτο εἶναι σφάλμα σου, ἔλεγεν εἰς τὴν σύζυγόν του, τὴν διαφθείρεις μὲ τὰ φιλαλεύθερα γνωμικά σου.

Καὶ τῶνόντι τὴν ὥραν ἐκείνην ἡ Εὐδοξία ἔδιδε δεῖγμα ἐλλείψεως ἀξιοπρεπείας, διότι ἀντὶ νὰ καθεσθῇ πρὸ τοῦ κατόπτρου, ἔτρεχεν εἰς τὸν κήπον, διασκεδάζουσα ὡς ἀσήμαντον κοράσιον. . . καὶ τοῦτο τὴν ἡμέραν ὅτε περιέμενον προσκεκλημένους!

— Καὶ προσκεκλημένους πολλὰ διασκεδαστικούς, ἔλεγεν ἡ Κ. Βενουά· τὸν Κ. καὶ τὴν Κ. Γοργερὸν, ἀρχαίους κατασκευαστὰς σοκολάτας, εἰς τὴν ὁποίαν ἔχωναν κατὰ τὸ ἡμέισυ ἀλεύριον. . . καὶ τοὺς ὁποίους τίποτε δὲν εὐχαριστεῖ.

— Ἐκέρδησαν πλέον τοῦ ἑκατομμυρίου. . .

— Μὲ τοιοῦτον ἱατρικόν! . . . Πόσον ὁ κόσμος ἀγνοεῖ τὸ καλόν! Δὲν ἐπροσκάλεσες καὶ τὸν Κ. Ἀλέξανδρον; σὺ ὁ ὁποῖος εἶσαι τόσον ὑπερήφανος, ἔχεις σχέσιν μὲ πολλὰ ὑψηλὸν ὑποκείμενον, μὲ ἓνα κομμωτήν!

— Δὲν ἐδυνάμην νὰ κάμω διαφορετικὰ· ἔχομεν σχέσεις ὡς ἐκ τῶν ὑποθέσεων. Γνωρίζεις κάλλιστα ὅτι πρόκειται νὰ γίνῃ συμμέτοχος εἰς τὴν Περουβίαν διὰ διακοσίας χιλιάδας φράγκων.

— Καὶ διὰ τί ἀφοῦ τὸ κατὰστημα πηγαίνει καλὰ καὶ ἄνευ αὐτοῦ;

— Ναί, ἀλλὰ ἡμπορεῖ νὰ ὑπάγῃ καὶ καλλίτερα· μὲ διακοσίας χιλιάδας φράγκων εἰσερχομένας εἰς τὸ ταμειὸν μου δύνامي νὰ τριπλασιάσω τὰ κέρδη μου. . . . Ἐπειτα ὁ Ἀλέξανδρος μὲ φέρει ἓνα φίλον του, ἓνα μεγιστᾶνα!

— Πῶς ὁ Ἀλέξανδρος ἔχει φίλον μεγιστᾶνα;

— Γνωρίζεις ὅτι ἔχει μεγάλην κλίσιν εἰς τὰς ὠραίας τέχνας. . .

— Δηλαδή ὅτι μεταπωλεῖ ἀπείρους ἀνοησίας.

— Καλόν! Εἶχεν ἓνα πελάτην φίλον τῶν τεχνῶν ὡς αὐτός καὶ τοῦτο τοὺς συνέδεσεν. . . Εἶναι Μεξικανὸς εὐγενῆς, ὁ βαρόνος Σακραμέντος, βαρόνος

μόνος. . . καὶ δὲν φοβεῖται νὰ ξεπέσῃ ἐρχόμενος εἰς τὸν οἶκόν μου.

— Ἐλπίζω τοῦλάχιστον ὅτι δὲν ἐλησμόνησες τὸν Πέτρον μὲ τὸν υἱόν του.

— Ὄχι, διότι θὰ μὲ ἐπέπληττες. . . Ἐγὼ ὁμῶς δὲν τοὺς ἀγαπῶ. . . εἶναι στεναὶ κεφαλαί.

— Εἶναι κάλλιστοι ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι μᾶς ἀγαποῦν πολὺ καὶ εἶναι σχεδὸν μέλη τῆς οἰκογενείας· ὁ Πέτρος εἶναι ἀνάδοχος τῆς Εὐδοξίας.

— Τοῦτο ὁμῶς δὲν τῷ δίδει τὸ δικαίωμα νὰ ἦναι μεμψίμοιρος, νὰ κατακρίνῃ τὰ πάντα, νὰ προσποιῇται τὸν φιλόσοφον.

— Δὲν εἶναι φιλόδοξος.

— Διότι δὲν ἔχει τοὺς τρόπους νὰ ἦναι.

— Καὶ δὲν λείπει ἡ εὐφυΐα οὔτε εἰς αὐτὸν, οὔτε εἰς τὸν υἱόν του τὸν Παύλον, ὁ ὁποῖος εἶναι πολὺ πεπαιδευμένος.

— Ἰσχυρὸν προτέρημα νὰ ἦναί τις πεπαιδευμένος! Ὁλος ὁ κόσμος ἡμπορεῖ νὰ ἦναι. . . φθάνει μόνον νὰ λάβῃ ἀνατροφήν. . . Τέλος πάντων δὲν πρόκειται περὶ αὐτοῦ· τοὺς ἐπροσκάλεσεν καὶ πρέπει νὰ ἦσαι εὐχαριστημένη. Κάμε με τώρα καὶ σὺ μίαν χάριν πρὸς ἀνταμοιβήν· ἐνδύσου ὠραία καὶ ἔσο εὐμενὴς πρὸς τὸν Κ. Σακραμέντον.

— Μήπως γνωρίζω πῶς ὁμιλοῦν εἰς τοὺς βερόνους;

— Μὴν ἀνησυχῇς· ὁμιλεῖ πολὺ ὀλίγον τὴν γαλλικὴν, σχεδὸν καθόλου. . . ἀλλ' εἶναι εὐγενέστατος ἐξωτερικῶς.

— Πόσον διασκεδαστικὸν θὰ ἦναι!

Καὶ ὑπακούουσα εἰς τὰς παρακλήσεις τοῦ συζύγου τῆς ἀπεφάσισε τέλος νὰ στολισθῇ. Ἐνῷ δὲ ἀπῆρχετο ὁ Κ. Βενουά ἀνέκραζεν ἐκ νέου·

— Φόρεσε τὸ πλουσιώτερον ἐνδυμά σου, τὰς δαντέλλας σου. . . καὶ μὴ λησμονήσῃς τὴν χρυσοῦν ἄλυσιν τὴν ὁποίαν σ' ἔδωκα εἰς τὴν ἐορτὴν σου, ἐκείνην τὴν χονδρὴν.

II

Ὁ Κ. Βενουά, εὐχαριστηθεὶς ὅτι εἶδε τὴν σύζυγόν του ἀπερχομένην νὰ στολισθῇ, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, τὴν ὁποίαν ἀδιακόπως ἐθαύμαζε, περετῇ τὰς χρυσᾶς ζωηφόρους, καὶ τὰς περιχρυσούς θύρας, ὁσάκις δὲ διέβαινεν ἐνώπιον κατόπτρων ἐχαίρετα εὐσεβᾶστως τὸν ἰδιοκτήτην τῶν ὠραίων ἐκείνων πραγμάτων. Πλὴν μετὰ μικρὸν ἐτάραξεν αὐτὸν ἡ εἰσοδος τοῦ Κ. Πέτρου μετὰ τοῦ υἱοῦ του Παύλου.

Ὁ Κ. Πέτρος ἦτο ἄνθρωπος πεντήκοντα ἔξ ἐτῶν, ὑψηλός, λεπτός, ἔχων φυσιογνωμίαν εἰλικρινῆ, ἄνευ προσποιήσεως ἢ προμελέτης εἰς τοὺς τρόπους καὶ τὸ ἐνδυμά του· πρακτικὸς φιλόσοφος, ἄνευ ματαιότητος ἢ φιλοδοξίας, ἀπλοῦς εἰς τὰς ὁρέξεις του, ἤρκετο εἰς τὸ μικρὸν εἰσόδημά του τὸ προερχόμενον

ἀπὸ τὴν πατρικὴν κληρονομίαν τοῦ καὶ ἀπὸ τὴν ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν ἐσωτερικῶν θέσιν τοῦ; ἦτο τίμιος μὲν καὶ γενναῖος, ἀλλ' ἐν ταύτῃ καὶ ὀλίγον βίαιος, μὴ ἀνθιστάμενος εἰς τὴν εὐχαρίστησιν τῆς ἀντιλογίας καὶ μὴ θυνάμενος, μὲ ὅλην τὴν ἀγάπην τοῦ πρὸς τὸν ἀρχαῖον φίλον τοῦ, νὰ ὑποφέρῃ τὰς περὶ εὐγενείας ιδέας τὰς ὁποίας συνέλαβε πρὸ μικροῦ. Ἠγάπα τὴν βαπτιστικὴν τοῦ Εὐδοξίαν, ὑπερεπήνει τὴν ἀπλότῳ τῆς, δι' ἣν τὴν ἐπέπληττεν ὁ πατὴρ αὐτῆς, καὶ συνηγόρει πάντοτε ὑπὲρ τῆς Κ. Βενουά τῆς ὁποίας ἐνέκρινε τὴν ἀγαθότητα. Διὰ τοῦτο σπανίως ὁ κενόδοξος ἔμπορος καὶ αὐτὸς συνηντῶντο χωρὶς νὰ φιλονεικήσωσιν· ὁ Βενουά ἐφαδεῖτο πολὺ τὸν αἰώνιον ἐπικριτὴν τοῦ, τὸν ὁποῖον ὁμοῦς δὲν ἐτόλμα ν' ἀποκλείσῃ ἀπὸ τὰς συναναστροφάς τοῦ.

Ὁ Παῦλος, ὁ υἱὸς τοῦ Πέτρου, ἦτο εἰκοσιπενταετής· πολιτικὸς μηχανικὸς, ἀλλὰ πολὺ νέος ἀκόμη ὥστε νὰ κατέχη θέσιν ἐπικερδῆ εἰς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ, δὲν ἠδύνατο νὰ καυχηθῇ ἕως τότε εἰμὴ διὰ τὸν τίτλον τοῦ· ἐκτὸς δὲ τούτου ἦτο καλὸς, χαρίεις καὶ ὠραῖος, μηδέποτε ἐπιδεικνύων τὰ προτερήματά τοῦ ταῦτα, πρᾶγμα βεβαίως σημαντικόν.

— Καλ' ἡμέρα, Βενουά, εἶπεν ὁ πατὴρ εἰσερχόμενος. Φθάνομεν πολὺ ἐνωρίς, γνωρίζω ὅτι δὲν εἶναι ἴδιον τοῦ μεγάλου κόσμου καὶ ἴσως σκανδαλισθῇς διὰ τοῦτο· ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ στενοχωρῇται τις μὲ τοὺς παλαιούς τοῦ φίλους. Ἄλλως τε καὶ δὲν πταίω ἐγώ· ἂν ἤκουα τὸν Παῦλον πρὸ δύο ὥρων θὰ ἤμεθα ἐδῶ... Πῶς εἶναι ἡ σύζυγός σου καὶ ἡ κόρη σου;

— Ἡ σύζυγός μου ἐνδύεται καὶ ἡ κόρη μου ἐπίσης, ὑποθέτω... ἐκτὸς μόνον ἂν τρέχῃ εἰς τὸν κῆπον ἀκόμη, διότι κανεὶς δὲν μὲ ἀκούει ἐδῶ.

— Δὲν ἤργοπόρησεν ἐκείνη, φίλε μου ἡμεῖς μόνον ἤλθκαμεν πολὺ ἐνωρίς· ὁ Παῦλος θὰ ὑπάγῃ νὰ τὴν εἰδοποιήσῃ... θὰ ἦναι πολλὰ εὐτυχῆς νὰ θαυμάσῃ τὴν οἰκίαν σου καὶ τὸν κῆπόν σου, δὲν εἶναι ἀληθές, Παῦλε;

— Ναι, ὅ,τι εἶδα μὲ φαίνεται ὠραιότατον καὶ θὰ ἦμαί πολὺ εὐτυχῆς νὰ θαυμάσω καὶ τὸ ἐπίλοιπον.

Ὁ Κύριος Πέτρος ἐμειδίασε, διότι ἐνόεε ὅτι ἐπίλοιπον λέγων ἐσήμαινεν ἴσως τὴν Εὐδοξίαν. Πιθανὸν δὲ καὶ ὁ Κ. Βενουά νὰ συνέλαβε τὴν αὐτὴν ιδέαν, διότι ἠθέλησε νὰ κρατήσῃ τὸν Παῦλον διὰ νὰ τῷ δείξῃ τὸ καπνιστήριον, τὸ δωμάτιον τοῦ σφαιριστηρίου καὶ τὸ ἐστιατόριον· ἀλλ' ὁ παλαιὸς φίλος τοῦ ὑπέλαβε λέγων·

— Ἐχεις καιρὸν νὰ τὰ ἴδῃς ὅλ' αὐτά· πῆγαινε τώρα νὰ ἐπισκεφθῇς τὸν κῆπον, εἶναι περιεργότερος ἀπὸ τὸ σφαιριστήριον· καὶ ἂν συναντήσῃς τὴν βαπτιστικὴν μου, εἰπέ τῇ ὅτι ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ τὴν ἀσπασθῶ.

Ὁ Βενουά ἠθέλησε ν' ἀπαντήσῃ, ἀλλ' ὁ Πέτρος δὲν ἤκουσεν αὐτόν· ὤθησε τὸν υἱόν τοῦ ἔξω καὶ ἐξηπλώθη ἐντὸς θρανίου κρατῶν πλησίον τοῦ τὸν ἰδιοκτήτην τῆς *Περουβίας*, ὅστις ἐψιθύριζε μεταξὺ τῶν ὀδόντων τοῦ·

— Ἰδοὺ, ἀρχίζει ἀπὸ τώρα ὁ Κ. Ἀδιάκριτος νὰ ἐγκαθιδρύεται ἐδῶ.

Ὁ Κ. Ἀδιάκριτος δὲν ἐφαίνετο ὁμοῦς προσέχων εἰς τὴν δυσχεραίνουσιν ὄψιν τοῦ φίλου τοῦ.

— Λοιπὸν, ἤρώτησεν, αὐτὸς εἶναι ὁ πύργος σου;

— Ἰὲ! ἀπεκρίθη ὁ ἰδιοκτήτης μὲ ψευδῇ μετριοφροσύνην, εἶναι νόστιμον μικρὸν προσωρινὸν κατάλυμα.

— Μικρὸν κατάλυμα! εἶσαι δύσκολος... Ἐγὼ νομίζω ὅτι εἶναι παραπολὺ μεγάλον καὶ ὠραῖον διὰ σέ· εἶναι οἰκία ἐκατομμυριούχου!

— Καὶ λοιπὸν! ἂν δὲν εἶμαι ἀκόμη, θὰ γίνω.

— Τίς τὸ ἠξεύρει;... Πόσον ἐπλήρωσες τὸ... προσωρινὸν τοῦτο κατάλυμά σου;

— Τίποτε σχεδόν... ὑπῆρχεν ἄμιλλα καὶ ὠφελήθην· ἐπρότεινα νὰ πληρώσω μετρητὰ, παρακατέθεσα ἑκατὸν χιλιάδας φράγκων ἐπάνω εἰς τὴν τράπεζαν... καὶ ἡ ὑπόθεσις ἐτελείωσε.

Καὶ ὁ Πέτρος στραφεὶς μετὰ ζωνρότητος·

— Ἐκατὸν χιλιάδας φράγκων! ἀνέκραξε· σὺ, Βενουά, ἀφῆρεςες τόσον σημαντικὸν ποσὸν ἀπὸ τὸ ἐμπορίόν σου! καὶ τοῦτο δι' ἐν παιγνιδάκι, διὰ μίαν φαντασιοκοπίαν!

Σείων δὲ τὴν κεφαλὴν μὲ ἦθος ἐν μέρει εἰρωνικόν, ἐν μέρει δὲ περίλυπον·

— Πρόσεχε, ἐπρόσθεσε, πρόσεχε, κύριε τῆς *Περουβίας*! ἡ ματαιότης σου θὰ σὲ καταστρέψῃ· ἡ πολυτέλειά σου θὰ κάμῃ φθονεροῦς, θὰ εἰποῦν ὅτι ἀφανίζεσαι, ἡ ὑπόληψίς σου θὰ ὑποφέρῃ καὶ θὰ τελειώσῃς μὲ καμμίαν πτώσιν.

— Ἐγώ! Χρειάζεται σεισμὸς διὰ νὰ μὲ ρίψῃ... Δὲν ἐννοεῖς τίποτε περὶ ἐμπορίου. Ἐχω φθονεροῦς, χάρις τῷ Θεῷ! ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι οἱ φθάσαντες εἰς ὑψηλὴν θέσιν· ἀλλὰ τοὺς ἀφίνω νὰ φωνάζουν καὶ ἐγὼ ἐξακολουθῶ τὸν δρόμον μου.

— Διὰ τοῦτο δύνασαι καὶ νὰ πέσῃς.

— Εἶσαι πτηνὸν κακοῦ οἰωνοῦ, πάντοτε δυσάρεστα πράγματα λέγεις.

— Σὲ λέγω τὴν ἀλήθειαν... ἀλλὰ σὺ δὲν θέλεις νὰ τὴν ἀκούσῃς.

Καὶ λέγων ταῦτα, ἔλαβε μηχανικῶς ἐφημερίδα εὐρισκομένην ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ παρετήρει αὐτήν, ἀφίνων τὸν Βενουά νὰ μεμψιμοιρῇ ἐναντίον ἐκείνων οἵτινες ἀξιούσι νὰ δίδωσι μαθήματα χωρὶς νὰ ζητήσῃ τις πρὸ αὐτῶν.

— Τί εἶναι τοῦτο; ἀνέκραξεν αἰφνης· βλέπω καὶ ἤρχισες νὰ δίδῃς ὕλην ὁμιλίας εἰς τὸν τύπον.

Ὁ Βενουά ἀναμφιβόλως ἐνόησε περὶ τίνος ἐπρό-

κειτο, διότι ἠθέλησε ν' ἀρπάσῃ τὴν ἐφημερίδα ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ φίλου του· ἀλλ' οὗτος ἐπιμένων ἤρχισε ν' ἀναγινώσκει μὲ ἥθος σκωπτικὸν ταῦτα·

«Ἡ Περουβία, τὸ μέγιστον ἐργαστήριον τοῦ κόσμου, ἐσχάτως ἐπλάτυνεν ἔτι μᾶλλον τὸν κύκλον τῶν ἀπεράντων ὑποθέσεων της. . . .»

— Τὸ γνωρίζω αὐτό! ὑπέλαθεν ὁ Βενουά προσπαθὼν νὰ διακόψῃ τὸν φίλον του, ἀλλ' οὗτος ἀνεγίνωσκε πάντοτε.

«Ὁ παραδειγματικὸς οὗτος οἶκος ἐγένετο ἤδη περὶ δεκτὸς ὑπὸ τῆς ἀριστοκρατίας, καὶ τὸ πλῆθος συρρέει τόσον εἰς τὰς ἀπεράντους αἰθούσας τοῦ ἐργαστηρίου, ὥστε τὸ κατάστημα κατήντησε πολὺ μικρὸν πρὸς τοὺς πελάτας του.

«Ἡ ἀνήκουστος αὕτη ἐπιτυχία δὲν φαίνεται παράδοξος, ἀφ' οὗ θαυμάσῃ τις τὴν κομψότητα, τὴν χάριν, τὴν στερεότητα ὅλων τῶν πραγμάτων τὰ ὅποια δίδονται εἰς τὸ κοινὸν μὲ τιμὰς ἀληθῶς μεθώδεις.

«Πάντα τὰ θαύματα εἶναι δυνατὰ ὅταν ἔχη τις τὴν εὐφυΐαν καὶ τὸν βιομηχανικὸν νοῦν τοῦ ἱδρυτοῦ Κ. Βενουά. . . .»

Ὁ Πέτρος ἔρριψε βλέμμα ἐπὶ τοῦ βιομηχάνου, ὃς τις ἐλάμβανεν ἥθος μεγαλοπρεπές.

— Εἶσαι μετριόφρων τῷ εἶπεν. . . Πλὴν διὰ τί νὰ σταματήσῃς ἐν τῷ μέσῳ τόσον ὥραίας ὁδοῦ; Ἀφ' οὗ ἤρχης ἐδύνασο νὰ προσθέσῃς ἀκόμη μίαν στήλην. . . πρὸς ἐν φράγκον καὶ εἰκοσιπέντε ἡ γραμμὴ.

Ὁ Βενουά ἠθέλησε ν' ἀρνηθῇ πλὴν ὁ Πέτρος ὑπολαβὼν·

— Τόλμησε, εἶπε, νὰ βεβαιώσῃς ὅτι δὲν εἶσαι σὺ ὁ ἀποστείλας εἰς δημοσίευσιν τὴν εἰδοποίησιν. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι εἶσαι εἰς κατάστασιν νὰ ὁμιλήσῃς περὶ τοῦ ἑαυτοῦ σου κάλλιον παντὸς ἄλλου, διότι ἴσως δὲν ὑπάρχει ἄλλος γνωρίζων τὴν μεγαλοφυΐαν σου.

Ὁ δὲ Βενουά ἀνεγερθεὶς·

— Ναί, εἶπε, τὴν μεγαλοφυΐαν μου. Δὲν ἐπλάσα ἐγὼ τὴν Περουβίαν. . . δὲν ἔκαμα ἐγὼ τὰ πάντα ἀπὸ τὸ μηδέν;

— Ὅπως ὁ Θεός.

— Καὶ ἐντὸς ἑξ ἑτῶν ἐκέρδησα πεντακοσίας χιλιάδας φράγκων.

— Τί ἀποδεικνύει αὐτό;

— Ἀποδεικνύει. . . ἀποδεικνύει πρῶτον ὅτι ἐκέρδησα πεντακοσίας χιλιάδας φράγκων. . . . Γελᾷς δι' αὐτὸ, κύριε φιλόσοφε.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ καλλίτερον τὸ ὅποιον ἤμπορῶ νὰ κάμω. Λέγων μεγάλους ἀριθμοὺς, φαντάζεσαι ὅτι ἐξήγησες τὰ πάντα. . . Χρήματα! Χρήματα! ὅλον ἐν αὐτὰ ἔχεις εἰς τὸ στόμα σου.

— Χάριν τῶν ἄλλων οἱ ὅποιοι δὲν ἔχουν εἰς καὶ νὺν μέρος.

— Τὸ λέγεις δι' ἐμὲ καὶ ἐλπίζεις νὰ μὲ πειράξῃς;

Χάνεις καὶ τὸν καιρὸν καὶ τὸν κόπον σου· γνωρίζεις κάλλιστα ὅτι δὲν ἐφθασα εἰς τὸ ὕψος σου· εἶμαι τόσον γελοῖος ὥστε νὰ εὐχαριστοῦμαι μὲ τὰ ὀλίγα τὰ ὅποια μὲ ἀφῆκεν ὁ πκτήρ μου.

— Ὡραῖον πρᾶγμα! . . ἐξήντα χιλιάδας φράγκων.

— Πεντήκοντα ἐννέα, οὐδὲ λεπτόν περισσότερον. Γνωρίζω ὅτι δὲν εἶναι τίποτε τὸ ποσὸν αὐτὸ διὰ σᾶς τοὺς κυρίους ἐμπόρους· διότι θέλετε σήμερον νὰ γίνεσθε πλουσιώτατοι ἐντὸς δέκα χρόνων, νὰ ἔχετε ἐξοχικοὺς οἴλους, ἀμάξας, νὰ φαίνεσθε μεγάλοι ἄρχοντες.

— Εἶναι φυσικώτατον.

— Τί νομίζεις; Ἐρώτησε ὁμοῦ καὶ ἐκείνους τοὺς ὁποίους ἀναγκάζετε νὰ σᾶς πληρώνουν τόσαν ἀκριβῶς, ἂν τὸ εὐρίσκουν ἐπίσης φυσικόν.

— Εἶναι ἀναγκαῖον ἡ Γαλλία νὰ πλουτίσῃ τὸ ἐμπόριον, ἀφ' οὗ τὸ ἐμπόριον πλουτίζει τὴν Γαλλίαν.

Καὶ ὁ Πέτρος ἀνυψώσας τοὺς ὤμους·

— Ὡραῖα τὸ εἶπες. Σὺ! πλουτίζεις τὴν Γαλλίαν! Ὁμίλησέ με περὶ τοῦ πλοιάρχου ὅστις φέρει τὰ προϊόντα μας εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κόσμου, ἀνοίγει νέας ἐξόδους, τρέφει τὴν ναυτιλίαν μας· περὶ τοῦ βιομηχάνου ὅστις ἐφευρίσκει, γονιμοποιεῖ τὴν πρώτην ὕλην, δίδει τροφήν εἰς ἑκατοντάδας ἐργατῶν καὶ κάμνει τὸν ξένον ὑποτελῆ μας· ναί, αὐτοὶ πλουτίζουν ἀληθῶς τὴν Γαλλίαν· ἀλλὰ σεῖς, οἱ ἔμποροι, οἱ μεσολαβοῦντες, τὴν καταστρέφετε!

— Αὐτὸ εἶναι φροδερὸν! καὶ ἂν ἤμπορῃς νὰ μὲ τὸ ἀποδείξῃς. . .

— Δὲν εἶναι δύσκολον· ὅλα τὰ συνήθη τῆς καθημερινῆς χρήσεως, τὰ ἀναπόφευκτα πράγματα εἶναι ἀκριβότατα, καὶ τοῦτο χρεωστεῖται εἰς τοίους; εἰς σᾶς μόνους. Θέλεις νὰ εἰπῶ εἰς τί συνίσταται ἡ ἐμπορικὴ μεγαλοφυΐα σας; Εἰς τοῦτο· ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἀγοράζετε μὲ πίστωσιν ἀντὶ εἰκοσιπέντε λεπτῶν, τὸ πωλεῖτε τρία φράγκα μετρητά· τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι δύσκολον. Φορολογεῖτε τὸ κοινὸν τὸ ὅποιον ἀπαυδίζει· τὸ ἀναγκάζετε νὰ σᾶς πληρώνῃ τὴν πολυτέλειάν σας, καὶ κομπάζετε λέγοντες ὅτι τὸ ἐμπόριον πλουτίζει τὴν Γαλλίαν.

Ταῦτα ἀκούων ὁ Βενουά ἐταράττετο· ἠθελε μὲν ν' ἀπαντήσῃ, ἀλλὰ δὲν ἠσθάνετο ἑαυτὸν ἰσχυρότερον.

— Ἄφες, εἶπεν ἀποτόμως· δὲν ἤμπορεῖ τις νὰ συζητῇ μαζὶ σου· εἶσαι ἀπληροκατέστητος, δὲν ἐννοεῖς τὸν αἰῶνά σου.

— Τὸν ἐννοῶ κάλλιστα δυστυχῶς· ἔχεις πεντακοσίας χιλιάδας φράγκων, εἶσαι ἄξιός τις ὑπολήψεως· ὅταν ἀποκτήσῃς ἐν ἑκατομμύριον θὰ ἦσαι μέγας ἀνὴρ.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ ιδέα μου. . . Δύναμαι νὰ σὲ ἀπαριθμήσω ἐκείνους οἱ ὅποιοι ἀνυψώθησαν πολὺ, ἂν καὶ ἤρχισαν ὅπως ἐγώ.

— Βεβαιότατα εἶπεν ὁ Πέτρος ἐγερθεὶς, ὑπάρχει πρῶτον ὁ μαρκέσιος Καραβιά. (Ἀκολουθεῖ.)